

Στις εκλογές του Μαρτίου 1933, στη Γερμανία, ο Χίτλερ και οι ναζί πήραν το 44% των ψήφων, που, μαζί με το 8% των εθνικιστικών κομμάτων, τους έδωσαν την πολυπόθητη εξουσία. Στις 21 του μήνα, η νέα βουλή, με 441 ψήφους έναντι 94, έδινε δικτατορικές εξουσίες στον Χίτλερ.

Έμεναν μερικά ακόμη, που έπρεπε να πράξει, ώστε να μείνει μοναδικός κυρίαρχος του παιχνιδιού. Όλ' αυτά τα χρόνια, τα τάγματα εφόδου τον είχαν βοηθήσει όπου τα χρειάστηκε. Οι αρχηγοί τους είχαν αποκτήσει δύναμη και πλέον ζητούσαν μερίδιο στην εξουσία (Ερνέστ Ρεμ) ή ασκούσαν σκληρή κριτική (Ότο Στράσερ). Στις 30 Ιουνίου 1934, σφάχτηκαν και οι δύο, καθώς και όλοι οι αντίπαλοί του μέσα στο κόμμα. Την ίδια νύχτα, σφάχτηκε στο σπίτι του μαζί με τη γυναίκα του και ο αρχηγός του κόμματος των καθολικών, Κουρτ φον Σλάιχερ (1847 - 1934), πρωθυπουργός το 1932. Την επομένη, 1^η Ιουλίου 1934, σφάχτηκαν 5.000 στελέχη των ταγμάτων εφόδου. Ο Χίτλερ έμεινε μόνος κυρίαρχος, καθώς το μοναδικό εμπόδιό του, ο γηραιός πρόεδρος της Δημοκρατίας φον Χίντεμπουργκ, πέθανε τον Αύγουστο του 1934, σε ηλικία 87 χρόνων. Πειθήνια η βουλή, ανέθεσε στον Χίτλερ κι αυτό το αξίωμα: Τον έκανε φίρερ (πρόεδρο και πρωθυπουργό, ταυτόχρονα).

Ξεκινούσε η μακριά νύχτα του εκφασισμού της Γερμανίας. Με εντυπωσιακές γιορτές και παρελάσεις, με την οργάνωση της νεολαίας και την καλλιέργεια του χαφιεδισμού ακόμα και μέσα στην ίδια την οικογένεια. Κι όλα αυτά, με την ψήφο του λαού: Τον Αύγουστο του 1934 ακόμα, ο γερμανικός λαός ενέκρινε με 89,93% το διάταγμα που πρόσφερε στον Χίτλερ την απολυταρχία «για μια νέα Γερμανία».

Από το φθινόπωρο, ξεκίνησε ο επανεξοπλισμός του Ράιχ, τόσο φανερός, ώστε ο Γιοάκιμ Ρίμπεντροπ αναγκάστηκε να τον παραδεχτεί δημόσια, τον Νοέμβριο. Τον επόμενο Ιανουάριο, οι κάτοικοι του Σάαρ, με 90,8%, ψήφισαν την ένταξή τους στη Νέα Γερμανία.

Το νέο δόγμα του Χίτλερ ανακοινώθηκε από τον ίδιο τον επόμενο Μάρτιο: Η Γερμανία παύει να αναγνωρίζει τη συνθήκη των Βερσαλλιών, θεωρεί τη Σοβιετική Ένωση άμεση απειλή για την Ευρώπη, επαναφέρει την υποχρεωτική στρατιωτική θητεία με σκοπό να σχηματίσει 35 μεραρχίες, οργανώνει πολεμική αεροπορία με αρχηγό τον Γκέρινγκ, αναδιοργανώνει τα SS και δημιουργεί στρατόπεδα συγκέντρωσης αντιφρονούντων. Ως τα τέλη του μήνα, τα στρατόπεδα «φιλοξενούσαν» 9.000 κρατούμενους. Βρετανία και Γαλλία απάντησαν με νέους εξοπλισμούς και παράταση του χρόνου της στρατιωτικής θητείας.

Ταυτόχρονα, στη Γερμανία άρχισαν να φαίνονται τα πρώτα συμπτώματα από την καλλιέργεια του άκρατου ρατσισμού: Στις 12 Απριλίου(1935), η Ένωση Γερμανών Λογοτεχνών ανακοίνωσε τη διαγραφή όλων των μη Αρίων μελών της. Στις 30, τα δικαστήρια του Βερολίνου επικύρωσαν ως αιτία διαζυγίου την έλλειψη πίστης και αφοσίωσης στις αρχές του ναζισμού.

Από τον Μάιο, ξεκίνησε η οχύρωση παραμεθόριων περιοχών. Τον Ιούνιο, ο Χίτλερ πετύχαινε συμφωνία με τη Βρετανία, στους όρους της οποίας περιλαμβάνονταν και η δυνατότητα τα 35 γερμανικά υποβρύχια να αυξηθούν και να φτάσουν σε αριθμό τα βρετανικά.

Ο πλήρης εκφασισμός της δημόσιας ζωής επήλθε τον Σεπτέμβριο του 1935, με την ευκαιρία ενός συνεδρίου των ναζί στην ιερή πρωτεύουσά τους, Νυρεμβέργη. Εκεί, ανακοινώθηκε ότι του λοιπού το σύμβολο των ναζί, η σβάστικα, θα αντικαθιστούσε την εθνική σημαία της Γερμανίας.

Στις **15 Σεπτεμβρίου 1935**, ανακοινώθηκαν εκεί οι γνωστοί ως «Νόμοι της Νυρεμβέργης». Αφορούσαν τη γερμανική ιθαγένεια και την προστασία του γερμανικού αίματος και της γερμανικής τιμής. Και εξειδικεύονταν σε απαγόρευση της συμμετοχής των εβραίων στην πολιτική ζωή της χώρας, απαγόρευση γάμου αλλά και οποιασδήποτε σεξουαλικής σχέσης ανάμεσα σε εβραίους και μη εβραίους Γερμανούς, ακόμα και απαγόρευση εισόδου των «γνησίων Γερμανίδων» σε σπίτια εβραίων, εφόσον είχαν ηλικία κάτω των 45 χρόνων. Τον ίδιο μήνα, ανακοινώθηκε και η υποχρεωτική εξαγορά των επιχειρήσεων που ανήκαν σε εβραίους.

Ακολούθησε η αφαίρεση του εκλογικού δικαιώματος των εβραίων, ενώ δόθηκε «απεριόριστη άδεια» σε όσους εργάζονταν στο δημόσιο ή στον στρατό. Και βέβαια, κόπηκαν οι συντάξεις σε εβραίους. Τον ίδιο καιρό, η Γκεστάπο αναδεικνυόταν σε στυλοβάτη της κρατικής καταστολής με τη σύλληψη 3.500 «υπόπτων για κομμουνιστική ή σοσιαλιστική δράση».

Καθώς ξημέρωνε το 1936, ο Γιόζεφ Γκέμπελς ανακοίνωνε:

«Μπορούμε να ζήσουμε χωρίς ψωμί, όχι όμως και χωρίς κανόνια». Και γνωστοποιούσε πρόγραμμα «δημιουργίας αποικιών» που θα μπορούσαν να καλύψουν τις γερμανικές ανάγκες σε πρώτες ύλες.

Το 1936, ο Χίτλερ ξαναπήρε τη Ρηνανία καταργώντας και τη συνθήκη του Λοκάρνο, ενώ Γάλλοι και Άγγλοι άρχισαν τις διασκέψεις. Τον ίδιο χρόνο, δημιούργησε τον άξονα Βερολίνου - Ρώμης με την Ιταλία του Μουσολίνι, ενώ η φασιστική συμμαχία απλωνόταν ως την Ισπανία του Φράνκο (επικράτησε οριστικά τον Μάρτιο του 1939), την Ουγγαρία και τη μακρινή Ιαπωνία του αυτοκράτορα Χιροχίτο. Ταυτόχρονα, άρχισε η δράση της πέμπτης φάλαγγας που έθεσε κάτω από τον έλεγχό της τον στρατό και την αστυνομία της Αυστρίας. Μάταια, ο Αυστριακός καγκελάριος, Κουρτ Σούσνικ, προσπάθησε να αντισταθεί. Αιχμάλωτος του Χίτλερ στο Μόναχο, αναγκάστηκε να παραιτηθεί (11 Μαρτίου 1938), ενώ την ίδια νύχτα οι γερμανικές φάλαγγες κυριεύαν τη χώρα του δίχως να πέσει τουφεκιά. Ο Χίτλερ την προσάρτησε στη Γερμανία.

Στις 29 Σεπτεμβρίου (1938), υπογράφηκε η επονείδιστη συνθήκη του Μονάχου ανάμεσα στους πρωθυπουργούς Αγγλίας, Αρτούρ Νέβιλ Τσάπερλεν, και Γαλλίας, Εντμόντ Νταλαντιέ, από τη μια και τον Χίτλερ από την άλλη. Στα πλαίσια της «πολιτικής του κατευνασμού», οι Αγγλογάλλοι χάριζαν στη Γερμανία και την Τσεχοσλοβακία, με αντάλλαγμα την ησυχία τους. Έξι μέρες αργότερα (5 Οκτωβρίου), οι γερμανικές φάλαγγες κυριεύαν τη Σουδητία και, στις 15 Μαρτίου 1939, τη Βοημία, τη Μοραβία κι ολόκληρη την Τσεχοσλοβακία.

Ο άλλος εταίρος του άξονα, ο Μουσολίνι, έστελνε τις δικές του φάλαγγες να καταλάβουν την Αλβανία (7 Απριλίου). Στο επιθετικό τόξο, το βέλος που στρεφόταν προς τα Βαλκάνια τεντωνόταν ήδη στη χορδή της καμπύλης που σχημάτιζαν η Ιταλία με την κατακτημένη Αλβανία, η Αυστρία και η Τσεχοσλοβακία που αποτελούσαν πια γερμανικά εδάφη και η φασιστική Ουγγαρία. Θα συμπληρωνόταν με την Βουλγαρία και τη Ρουμανία.

Όμως, οι πρωθυπουργοί της Αγγλίας και της Γαλλίας φαντάζονταν ότι ο Χίτλερ ησύχασε. Κι όταν (17 Απριλίου 1939) η Σοβιετική Ένωση τους πρότεινε να δημιουργήσουν ενιαίο μέτωπο, αρνήθηκαν. Τέσσερις μήνες αργότερα, η εισβολή στην Πολωνία θα τους ξυπνούσε από τον λήθαργο. Στο μεταξύ, Σοβιετική Ένωση και Γερμανία είχαν υπογράψει συνθήκη (24 Αυγούστου του 1939).

Ξημερώματα, 1^η Σεπτεμβρίου 1939, ώρα 4.40' το πρωί, μια ομάδα Γερμανών φαντάρων παραμέρισε την μπάρα στα γερμανοπολωνικά σύνορα ανοίγοντας τον δρόμο να περάσει ο

στρατός. Λίγες ώρες αργότερα, ο Χίτλερ αποδεχόταν την πρόσκληση του εκεί γκαουλάιτερ να επισκεφτεί το Ντάντσιχ για να επικυρώσουν την ένωση. Ο Β' Παγκόσμιος πόλεμος είχε ξεκινήσει...

(protagon.gr, 15.9.2015)